Vznešené i márnotratné

HannZ

Búriť sa

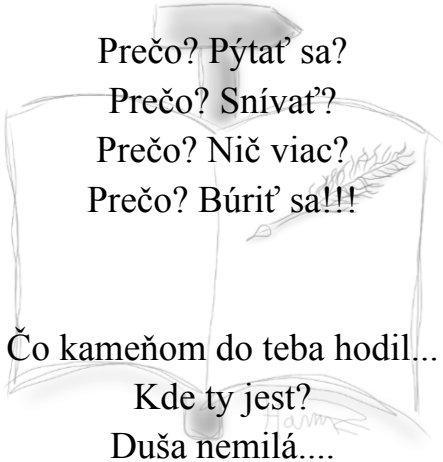

Prečo? Pýtať sa?
Prečo? Snívať?
Prečo? Nič viac?
Prečo? Búriť sa!!!

Čo kameňom do teba hodil...
Kde ty jest?
Duša nemilá....
Ctivá…

Šíp ostrým ti vrazil.....
To boliať ťa smie....
Česť?
Ty také neznáš!

Vyjsť v ústrety?
Ochota? Zrak?
Ty len hladíš...
Pozeráš sa…

Krv búrlivá..
Zhltnúť by ta chcela....
To k čomu?!
Utop sa!

Nemáš li cnosť
Nemáš li česť....
Zmizni ty drzosť..
Nech ta už niet....

Prázdnota...
A nič.... Vrie to!
Ostro pretrhne niť!
A zas jen čaká!

Len nabažiť sa..
Nechať stáť....
Len ty choď....
Nevráť sa..

Ty jest len skaza...
Ty jest len odpad....
Špina, popol!
Slova sa nezmohol....

Kradnúť ty len....
Zberba!!!!
Nemilosrdný!!
Veľa....

Za letu ty chodíš....
Taras táraniny....
Kde úcta?
Kde pohľad?!

Nemožno sa s tebou stýkať
Nemožno len pozrieť!
Čo tys za človeka
Keď nemáš pochopenie?!

Dnešný svet

Načo sú nám básne?
Keď ich nikto nečíta...
Keď nikto nevidí to krásne...
Básnikova duša umiera....

Načo je nám more sĺz?
Keď ani pohladiť,
Zľutovať sa,
Odpustiť sa nedá.

Načo sú nám oči?
Tie dávne dvere do duše
Už nikto neotvára,
Nikto nenazrie....

Načo je nám dotyk?
Keď nikto bolesť nezaženie
Nebojuje za svoje,
A keď ucíti, je to omyl?

Načo sú nám ústa?
Keď pravdu ťažko vysloviť
Ženu nepoláskať
A nechutnosťami sa nabažiť.

Načo je nám srdce?
Keď nie sme schopný milovať,
Keď nevieme cítiť,
Keď lásku ľahko odoprieť.

Načo sú nám slová?
Keď túžbu nevieme vyjadriť,
Cudzou rečou sa napchávať,
A vlastné nou odohnať.

Načo sú nám ruže?
To nádherné pupa
Čo daroval si z lásky
Zabudne sa, potom zhnije…

Načo je nám vzduch?
Keď nedostáva svojej vážnosti,
Keď silno – zle
Keď jemne – nič!

Načo je nám pravda?
Keď nikdy nie je vypočutá,
Malo jej,
Upadá.

Načo je nám láska?
Čo je to?
Už nik toto nezná,
Sme lakomstvo samo.

Načo je nám šťastie?
Je to pokušenie, peniaze?
Nič z toho do toho nezapadá,
Je to, česť, dobro a láska.

Požierač sveta

Čím sa to zase napchávaš?
Klamstvami, lakomstvom?
Utrpením druhých, zverstvom?
Ci azda niečo rozumné?

Ťažko, niet po vôli...
Ty hltač nenažraný....
Požierač sveta!
Zmizni a beda!

Kam bych šiel,
Niet lepšie inde
Než tu...
Sebeckí i roztopašní tí ľudia....

Strach a bolesť,
To oni čakajú...
Kde láska? Kde pomoc?
To oni už neznajú....

Ta i tak, ber sa
Utekaj...
Nech už tu nevidno ťa...
Hľadaj inde....

Vieru maj ...
Možno ešte polepšia sa.
Kde náhle činy?
Treba ich, ešte chvíľu vyčkaj....

Nenič všetkých,
I jeden tu jest lepší....
I dva, tri...možná viacerí..
Tých nechaj ďalej žiť....

Ty obluda temná,
Hanebná, špina....
Žiadnej hanby?
Hanbi sa!

Byť pyšná,
Zdám sa byť?
I som, na tých ešte zostalých...
Ber co chceš, no ich nechaj na pokoji!

Ta teda dobre,
Nech je tak jak chceš...
No pamätaj, že i tí
Čo zostali, upadnú do záhuby.

Príbeh lesa

Nežnosť nežná...
Ticho tiché...
Svetlo žiariace...
Nemota nemá…

Kráčam tým kráľovstvom...
Uctievam obyvateľov..
Klaniam sa nízkym
Aj vysokým pánom...
Bo oni žijú týmto svetom.

Sila tajná ma ovinula
Okolo seba...
Drží ma,no nebránim sa.
Jej vôňa, túžba, svetlo,
Azda to najkrajšie čo ma stretlo.

A veru áno.
Hlavu mi to pomotalo...
Zamilovala som sa.
Nevidím strach a necítim temnotu.

Hľa, svetlo!
Vedie ma svojimi poddaními
Ešte hlbšie, do krásy.
A znova to ticho,
Nádherné, nemé…

Strážcovia tohto kráľovstva
Prichýlili ma.
A keď som si vypočula ich príbeh,
Veriť som tomu nechcela…

Každý rok, v tom istom čase,
Napadne ich nepriateľ.
Mojej rasy...
No živí sa už nikdy nevrátia.

Pustili ma ďalej.
Čím to bolo?
Nežný cit, láskavé srdce?
Niečo vo mne videli…

I ostatní sa mi prizerali,
A ja zase im...
Raz tu, raz ta...
Krása nevídaná.....

Tí, čo hneď boli pri zemi,
Nohy mi bozkávali...
A tí, čo vo výšinách rástli,
Svojimi rukami ma láskali…

Dotyk nežnejší ako celý svet.
Ich slová mi láskali srdce.
Hlas jemný ako satén,
Ich krása sťa ruže kvet.

Viedli ma svojím kráľovstvom,
Raz tmou, raz svetlom,
Spoznávala ich ríšu,
Počula ich radosť a nešťastie…

Zrazu mi srdce zahalila temnota.
Ako môže niekto takýmto tvorom ubližovať?
Nech príde sem,
Ukážem mu, hoc by som padla,
Aj mŕtva na zem…

Viedli ma hlbšie a hlbšie...
Vraj mám prestúpiť pred kráľa.
Toľké potešenie, toľká česť?
Po ničom inom som ani netúžila.

A hľa! Vidím ho!
V celej svojej kráse.
Dal mi isté posolstvo,
Nech zachránim ich svet.

On sám aj jeho poddaní
Vyprevadili ma.
Vďačná za všetko čo mi dali.
Navždy budú v mojom srdci.

Smútok ma premáha.
Keď moji oči zočia
Čo sa deje
V tom dnešnom svete.

Chamtivosť, lakomstvo a
Túžba po moci...
Neskoro im je pomoci.
Nás, ľudí, je málo,
Ktorý vedia, že to za to stálo.

Tento svet ide pomaly ale iste
Do záhuby...
Kto mu pomôže?
Tí, čo boli omámení temnou mocou
Prídu na to neskoro.

Ja vidím tú krásu vôkol nás...
Je to všetko dar, od nej,
Nádhernej bohyne.
Ja ich s láskou prijímam.

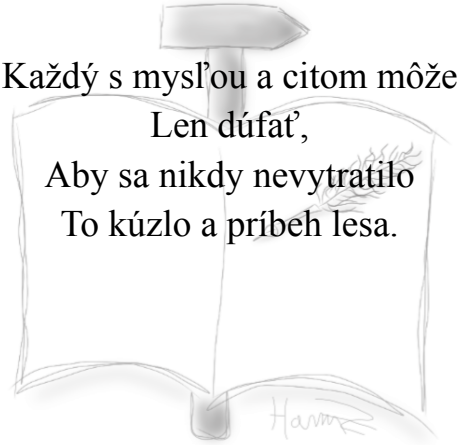

Každý s mysľou a citom môže
Len dúfať,
Aby sa nikdy nevytratilo
To kúzlo a príbeh lesa.

Láska

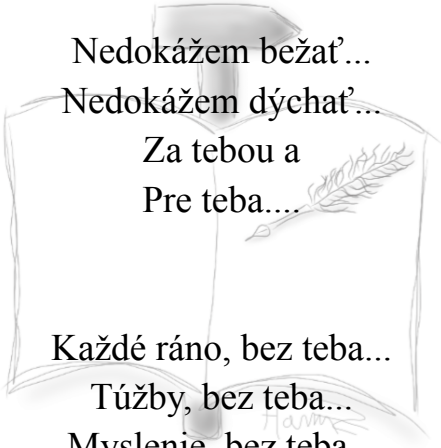

Nedokážem bežať...
Nedokážem dýchať...
Za tebou a
Pre teba....

Každé ráno, bez teba...
Túžby, bez teba...
Myslenie, bez teba...
Tajomná prázdnota…

Rev! ...
Bi! ....
Sta hnev!
No mňa nezlomíš…

Cele tie noci,
Prebdené, lámajúce...
A ty kde?
Topíš sa v mojej hrudi…

Nič neznamená viac
Ako tvoje ruky,
Čo pohladia mi líce
A cítiť ich na mojom tele....

Či tvoje oči,
Jasné i tajomné,
Láskavé a živé,
Jasnosť mojej radosti…

Či tvoje ústa a jemné pery,
Ktoré vždy poláskali...
Tie nádherné slová, úsmev na tvári,
Aj hľa, i môj žiari!

Plač, toť ma len premáha,
Vždy keď spomeniem na teba...
Tak veľmi, to ukrutne túženie,
Sta svetlo, hneď zhasne....

I spomienky už len spomienky...
Dotyk už len dotyk....
Slová už len slová...
No láska, tá už navždy…

To jemné šteklenie,
Hlas z tvojho vnútra,
Sta pramienky tvojich vlasov
Jemné čudesa!

Nič neznamená viac
Než tvoje činy,
Chrabré, ako rytier
Nezlomne…

Či tvoje srdce,
Čo tak vie vrúcne, verne milovať,
Nezpáli ma,
Vždy však bude horieť…

Láska z neho sála!
Ako magnet,
Pevná i príťažlivá,
Ťažko jej odoprieť…

Pri tebe vždy taka šťastná
Smiem byť,
Cítiť sa chránená,
Milovaná…

Ruže tŕň,
Do vnútra si mi svoj dal,
Hľa, ako hlboko,
Ťažko ho vybrať…

Nie bolesť, len klam!
Z neho šíri sa-
Prečo noci prebdievam
Prečo slzy a túžba prelieza....

Darmo kričať!
Darmo sa trápiť!
Čo viac si želať,
Než s tebou byť.

Nikde ta však nenájsť...
Čo narodil si sa zo sĺz?
Ci ťažko povedať,
Prepáč, ale nedokážem ta milovať?

I viac ako ten trň páli ma,
Nemať ťa, len vidieť ťa...
Nedotknúť sa ta, len cítiť ťa...
Sta ako priepasť…

Pripútaný,
Ďaleko odo mňa,
Krátky i keď široký to most,
Neľahko ho prekonať…

Dlane spojené,
Nič neoddelí,
Nohy spútané,
Nik nezlomí....

Tvoja spontánnosť,
Sta hriech,
Tvoja sila,
Mocná, sta reťaze…

Ladný ako pierko,
Tichý sta nebo,
Láskavý, milý,
No menej milosrdný…

Ci rýchlosť,
Nepredstaviteľná,
Ci nehybnosť,
Priam dokonalá…

Búrka, i proti nej
Sa ty búriš pre mňa,
Hľa, i krok spred
Smrti ma dostaneš.

Keď teplo z tvojho vnútra
Tak príťažlivo sála,
Dotknúť sa ho,
Dych mi to chytá!

Ach, ako ťa len milovať!
Veľmi silné to jest!
Vždy si bol pri mne
Do náručia ma vzal.

I vo hviezdach ta vidieť
Kvet sa rozvíja,
Les spieva,
Tak jest v hlbinách.

Už ani slovo!
Nikdy by nevyjadrilo,
Jaké city moje
Ku tebe jest....

Jablko sváru
By som za teba okúsila.
Ci na útes a
Z neho skočila.

Tys moja vlna, vlna radosti ....
Vlna, príval vznešenosti....
Hľa, ako na útes sa valíš,
No tvoja sila nepominie....

Čokoľvek mi smieš....
Pohladiť, pozrieť...
Milovať, no nie zomrieť...
Čo bude bez teba tento svet?

Kterému inému bych mala patriť?
Čo nevie slová, city vyjadriť...
To jest utrpenie....
Smrť....

Duša len tvoja....
Z hĺbky volá...
A ja načúvam!!!
Padám....

Vôňa, to tvojho tela..
Sta jest jemná
A pritom nemá, teplá..
Vždy priťahuje ma…

Môjho srdca boľ,
Vždy si ľahko premohol....
Tanec plný vášne....
Privinul si ma k sebe…

Nemožno ťa milovať?
Nemožno ťa cítiť?
Tak mi dušu radšej vziať
Než ďalej trpieť nechať.

Ty jest ako slnko
Ktoré nikdy nezapadne
Žiari, hreje
Vlasy blonďavé.

Ty kvet môjho dňa,
Tlkot môjho srdca,
Duša z môjho vnútra,
Láska môjho života.

Hviezda

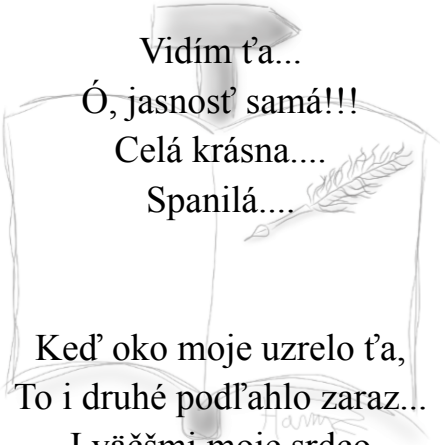

Vidím ťa...
Ó, jasnosť samá!!!
Celá krásna....
Spanilá....

Keď oko moje uzrelo ťa,
To i druhé podľahlo zaraz...
I väčšmi moje srdco
Čo nikdy predtým to nevidelo…

A teraz jasá!
Bo znova zočilo...
Dcéru bohyne...
Láskavé to srdce....

Tam hore k výšinám
Sa tiahne tvoja veľkoleposť
No vždy aj
Zapadne za tajným horizontom....

Prečo každý deň odchádzaš?
Prebudím sa a už ťa niet....
Prečo sa stále skrývaš?
Necítiš moje trápenie??

A si sladká, ako tvoje svetlo
Keď pohladí ma na líco
Oči spievajú,
Hlava tichá....

Trápiš ma...
Mučíš ma....
Nestihnem dat ani zbohom
Na rozlúčku nečakanú....

V noci vyčkávam
Tajne a zdvorilo
Keď vonku vietor praská
Tu len nemé to ticho.

A predsa! Hlas!
Priam božský, ach!
I hovorí sa,
Kto počká sa aj dočká....

Vyplatilo sa!
Nádherná ta tvoja tvár,
Žiara svetelná,
Sta sneh bielota…

Vo vnútri motýle...
V hlave prázdno....
Ruky nepoužiteľné
A nohy padajú....

Kto lepšie milovať ako ty?
Kto lepšie pravdu znať než ty?
Kto lepšie vďaky priať
Kto lepšie moje srdce rozohriať…

Aj hľa! Bolesť?
To kôl v hrudi zaseknutý
Ťažko odtiaľ vymaniť
Sta brečtan privinutý....

Ty, hviezda nebeská
Mne samej učarovala....
Ty, hviezda kráľovná
Do oka mne padla....

Žiariš belotou
Viac než sneh ci drahý drahokam
To tys vzácnejšia
Prostá víla…

Cnieť sa mi bude
Až raz zapadneš...
Nechoď!!
Zostať!!

Lásky kvet
Čo rozvíja pupä
Iba taky šarm....
Celý je ti svet…

Len ty jediná svietiš najjasnejšie....
Z môjho okna, nad hory, kopce...
To iné hviezdy zhasli
Keď uvideli toľkej ladnosti…

To i pravda iste bude...
Zaspávam na tvojom pleci
Kým ty sama pominieš...
Ale vždy sa vrátiš!

To moja vzbura proti zlobe...
To môj štít proti hadom...
To moja oceľová kopija...
To môj vzácny mitril…

Najväčšie bohatstvo,
Čos mi kedy dala,
Bolo tvoje svetlo
Moja drahá, milovaná hviezda...

Čítať medzi riadkami

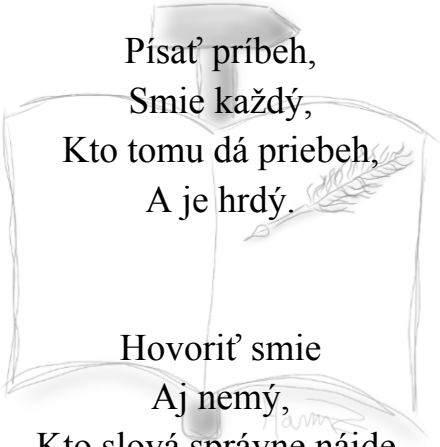

Písať príbeh,
Smie každý,
Kto tomu dá priebeh,
A je hrdý.

Hovoriť smie
Aj nemý,
Kto slová správne nájde,
A nehovorí do tmy.

Keď žena dostane
Ružu od muža,
Ešte nič sa nestane,
Trochu pokúša.

Keď trochu svetla
Vidieť na obzore,
To ešte neznamená,
Že slnko tam je.

Milé slová,
Horšie ako lož,
Vtierka nová,
Radšej to odlož!

Činy konať
Sa musia,
Ako to znať,
Keď neskúsia.

Keď kopec
Ty jeden prejdeš,
To niet ešte vec
Ktorú len dokážeš.

Keď žene lásku vyznáš,
Ešte z teba chlapa nerobí,
Tak to verne dokáž,
Tak to u nás chodí.

Keď kvietok zaleješ,
Nezabudni naň,
Bo ak zabudneš,
Uschne do 8 rán.

Starať musíš sa
Aj o svoje city,
Inak udusíš sa
Nimi aj ty.

Dýchaj čerstvý vzduch,
Nie tie plyny,
Zarezávať do pľúc sa budú
Ostrie jak kliny.

Peniaze ti nedajú
Tiež nič,
Najskôr ťa zabijú,
Potom budú nanič.

Kto by chcel
Padnúť do jamy levovej?
Dávať pozor by musel,
Každý padá do nej.

Ber všetko s rozumom,
Vpred stále kráčaj,
Medzi riadkami čítaj
A rozmýšľaj správnym umom.

Blízko sa blýska

Ta, kde humná
Kedysi stáli,
Stoja už len domy sály,
Dotklo sa mňa.

Jak to len ten blázon letí,
Čas, auto, peniaze,
Krikom nemým rozkáže,
Nik nepochváli.

Sem tam zdá sa byť,
Okolie zelené,
To spomienky dávne.
Svet jak z vaty.

Pamätáte časy?
Vy viac ako my,
Bez svetla tmy,
Ščil si trháte vlasy.

Ťažko my teraz,
Spraviť vieme,
Ešte veľa nevieme,
Naučíme sa raz.

Ako v prírode sa chovať,
Ako veci vážiť si,
Pomáhať navzájom si,
Ako blížneho milovať.

Ako počuť vtáčí štebot,
Ako pekne poďakovať,
Vážiť si, že môžeme jestvovať,
I lacných bot.

Máme veriť
Neistej budúcnosti?
Aké sú to ľudské cnosti,
Prácu rovnomerne rozdeliť.

Každý podiel,
Spraviť človek,
Bez ohľadu na vek,
Bez ohľadu na rozdiel.

Koľko vekov,
Nám zostáva?
Sme silná zostava?
Vydržíme bez našich prostriedkov?

Vari sa blýska
Na lepšie časy?
Zdravie nám kvasí,
Do telky civieť zblízka.

Zabíjať tulene,
Pre drahé kožušiny,
Či pre slonie kly,
Neoplatí sa nám, veru nie.

Čo z toho?
Zas zelené papiere?
Lietalo by perie,
Keby ľudstvo bez toho.

Nešťastní my ľudia,
Tešiť sa z maličkostí,
Radšej riešiť starosti,
Koho kedy súdia.

Stále ďalej plienime,
Bez zľutovania,
Či vďakyvzdania,
Však my raz zhnijeme.

Až odíde roj včiel,
Lístie padať prestane,
Vietor pozastane,
Tak náš čas nadišiel.

Mladosti a zmary

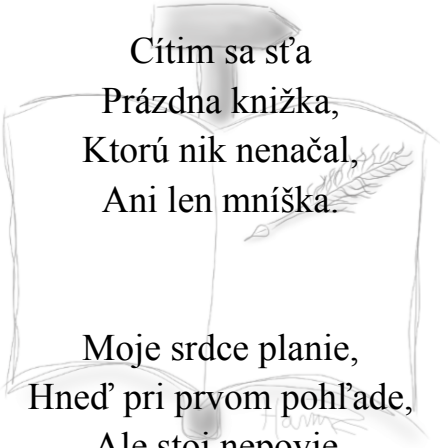

Cítim sa sťa
Prázdna knižka,
Ktorú nik nenačal,
Ani len mníška.

Moje srdce planie,
Hneď pri prvom pohľade,
Ale stoj nepovie,
Keď je už pozde.

Ešte nevie čo
To všetko má byť,
Povie si no a čo,
Môcť ho zraniť.

Hlad má veľké oči,
Neskúsil ešte to,
Sýtosti moci,
Kŕče postihli ho.

I nápoj motavej hlavy,
Čo nevie kam skočiť,
Ale je hravý,
Nevie kedy skončiť.

Či kedy prestať smiať,
Vedieť o veciach vážnych,
Čo uraziť smú ostatných,
Nepodarí sa len tak zmiasť.

Nedarí sa ti,
Či už v práci, doma?
To všetko zdá sa ti,
Ubehne to jak voda.

Brať veci s rezervou,
Nikdy nevieš čo stať
Sa môže nocou
Kým ty budeš odpočívať.

Kašli na blbosti,
Čo prinesú ti starosti,
Isté sú to slabosti,
Tvojej malej osobnosti.

Prestaň sa stále za niečím hnať,
Podarí sa ti to akurát odohnať,
Preto tomu daj čas,
Ale stihni to aj včas.

Užívaj si každú minútu,
Čo stráviš tu,
Viac takých nebude,
Ale zostaň aj v kľude.

Využi čas efektívne,
Či vonku alebo v práci,
Hlavne aktívne,
Bez nijakej pomoci.

Každý už dačo zažil,
Každý dačo skúsil,
No ešte si nezaslúžil,
A hľadať ďalej musí.

Hnev a plač ti
Kazia dušu i telo,
Preto radím ti,
Staraj sa o ňu i o neho.

To nie sú
Báchorky snov,
Rady ti prinesú,
Isto prídu i za tebou.

Čo nikdy nenastane

To ťažké bdenie čo ma postihlo,
nedá sa len tak vymazať.
Je to azda bielidlo
čo hneď všetko zrovná?

To, čo prežívam,
nechcel by ani netvor,
keď po nociach sa túla
a nikde nikoho.

Hrad spánkov tu neleží
ani princ v brnení
čo vedel by mi hádam pomôcť
a odhodiť srdca bôľ.

Ale noci sú pochmúrne,
ťažko zbadať jeleňa,
v čo poľovník tajne dúfa,
ale nikdy nenastane.

Mor a bieda,
kto by o nich nečul,
každý ich hádam zažíva,
a musí ich vypočuť.

Ale ja nie som básnik
ani prírodovedec,
čo by som tajne chcela
ale nikdy nenastane.

To trápenie mi žuje dušu.
Ako by to bola hmota!
Ja však som živá,
halo, som tu!

Každý skáče mi do reči,
jako by som bola vzduch.
Niečo hovorím,
a ostatní nepočúvajú.

I činy robím,
jasná vec,
Niekto ich ocení?
Ani len ten starec.

Ako je to možné?
Ako sa taká chyba mohla stať?
Mňa sa nepýtajte,
ja som tu obeta.

To i tŕň ruže
menej pichá,
ako to kde žijem,
samá pýcha.

Názor môj musí byť
hlboko skrytý,
Ak len čosi naznačím,
som hneď v nenávisti.

Kto to kedy slýchal?
Takto žiť?
Veď poviem vám
ako to malo byť.

Jeden s druhým spolu žiť,
deti, manželstvo,
ale žiadny prepych,
iba peňazí stačí málo.

Kde je láska,
tam je kvet,
o ktorý keď sa nestará,
nakoniec umrie.

I keď sú problémy,
tak to býva,
každý člen rodiny,
to sám prežíva.

Ale čo z toho keď
láska, srdca niet,
deti trpia,
a rozvod hneď.

Kto už na to dbá,
kto sa postará o ne,
chceli by to späť,
ale to nikdy nenastane.

Tak to čujte,
čo sa deje,
v tomto novom svete,
kto nehľadá, nenájde.

Márne sa líška
dere do kurína,
keď sliepok nikde,
len klec ju čaká.

Márne vták spieva
nemá pre koho,
zostane naždy sám,
už je pre neho neskoro.

Ľudia už celkom sprostí,
len nakupujú,
všade sú z nich odpadky,
ničia tak prírodu.

Nikto nemá záujem,
len mobil, tablet,
plasty sú všade,
aj drevo z lesa preč.

Márne si želám,
aby bolo všetko inak,
som sama
a hlavne žena.

Kto už moje rady vyslyší,
Ani opití v tráve,
Kiežby aspoň kamaráti,
ale to nikdy nenastane.

Mámi ma táto pieseň,
pieseň večná,
čo by mohlo byť,
ale nikdy nenastane.

Búrky časov dávnych

V diaľke vidieť isté mračná,
Čo to zase bude?
Žiadna búrka značná,
Môcť byť v kľude.

Tam, kde štíty
Naše sa týčia,
Tak tam chodiť ony,
Tam ony kričia.

Kričia - vari
Ste vy, syny,
Slovenského rodu?
Keď nebojujete za práva národu?

Všetci, kto sa
Sem hlási,
Kričať a postaviť sa,
Že my sme Slováci!

My, národ živý,
S hrdou históriou,
Ani vlások sa neskrivý,
Pľúca naplnené pýchou.

Vari nemáme byť
Za čo hrdý?
Vari sa máme hanbiť?
Tak radšej umrieť, ako žiť.

Či sa máme
Toho všetkého vzdať?
My sa nedáme,
Budeme bojovať!

My, národ Slovenský,
Čestne prehlasujeme,
Že my niet zápalky,
My ďalej horíme!

Tak jako náš Štefánik,
Bojoval statočne,
Tak to náš spevník,
Do boja nás pohne.

Tak jako náš Štúr,
Jazyk nám dal,
Tak bariéry múr,
Každý prekročiť by mal.

Čo by na to povedal
Sládkovič?
Určite by sa rozhneval,
Že to bolo na nič.

A čo Botto?
Ľalija už v podzeme,
Sami za to
Si môžeme.

Krútia hlavou,
Nemajú slov,
Keby tu boli
Isto by to napravili.

Čo znie do uška,
Ladí a hraje?
Predsa hymna od Matúška,
Útroby rozochveje.

Čo je toto za štát,
Čo je to za vládu?
Každý býval brat,
Ščil závidí aj krivdu.

Bolieť ma smie,
Srdce moje,
Keď vidím čo sa deje,
Duša zahmlie.

Ak takto ďalej,
Budeme žiť,
Nemáme už žiadnu nádej,
Ako toto prežiť.

S hrdosťou a pýchou,
Nie sme si toto,
To niet žiadne bremeno,
Ale naše dedičstvo!

Čo zanecháme,
Deťom našim?
Čo im dáme
Keď nebude nič?

Pestujme si našu
Kultúru a bohatstvo,
Dať aj dušu,
Ak by stať sa malo.

Slovenský národ,
Prebudiť sa smieš,
Aby niečo zostalo,
Keď raz odídeš.

Slovenský národ,
Spievaj a teš,
Že učiníš náš zrod,
Ty to dokážeš!

Hlásaj naše
Poklady krajiny,
Potom zdvihnúť čaše,
Smieme len my.

Ja hrdá na to,
Že Slovenka som,
Stojí to za to,
Pyšná veru som.

Nech doliny i kotliny
Hučia do neba,
Že my nie sme iný,
Bojujeme spolu i za seba.

Tak národ Slovenský
Na tradície nezabúdaj,
Nech počuť blesky
A nikdy sa nevzdávaj!

Muž môjho života

Hoc som bola malé dieťa,
Už vtedy si pri mne stál,
Ako tie časy letia,
Kto by to povedal.

Naučil ma bicyklovať,
Latinské názvy vtákov,
V živote bojovať,
Minulosť hodiť za hlavou.

Je toho veľa,
Čo si mi dal,
Čo si mi povedal,
A čo ešte treba.

Si jeden z mála,
S kým mám také zážitky,
Si ty tato najlepší
Akého som kedy mala.

Hoc boli aj chvíle nemilé,
Vždy sa však udobrili,
Nestáli sme ako devy nemé,
Pre to aj niečo urobili.

Staráš sa o nás,
Ako len vieš,
Ako len dokážeš,
Záleží ti na nás.

Bárs kto nemá
Takého tatina,
Závidieť nám každý má,
Je to náš hrdina!

Srandy kopec,
Aj slzy idú,
Jasná to vec,
Aj zloby pominú.

Hoc s nami nebývaš,
To ešte nie je,
Že sa neskrývaš,
Kde naše srdce je.

Obetuješ pre nás mnoho,
My si to vážime,
Či už na gauči ležíme,
Jedlo? Niet bez toho.

Tak ti prajem,
Veľa šťastia, lásky,
Najlepšie len,
A žiadne vrásky.

Nech si ďalej taký
Ako doteraz,
Super, kúl, fantastický,
A nielen raz.

Smej sa ako slniečko,
Ktoré na nás svieti,
Nič ho nezatieni,
Dar je toto.

Tys nie tatko,
Hoci kto,
Tys nad zlato a preto
Ďakujem za všetko.

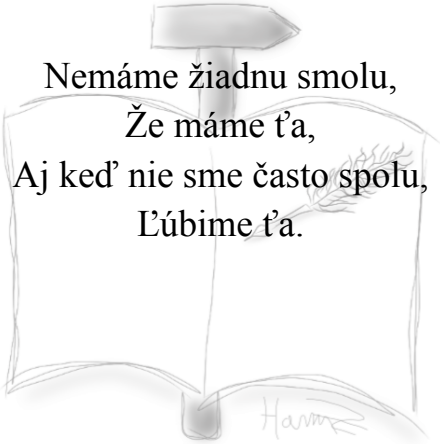

Nemáme žiadnu smolu,
Že máme ťa,
Aj keď nie sme často spolu,
Ľúbime ťa.

Maturantom 2021

Lúčime sa s vami,
Všetkými 17-imi,
No v našich srdciach budete stále,
Nech sa čokoľvek stane.

Hlavu hore a správny krok,
Do života spravte,
Ďalší úspešný rok,
Nech za sebou máte.

Chýbať nám budete veru,
No nedávajte nám to za vinu.
Vždy sa môžete pozrieť na nás
A zakričať "ahoj" nahlas.

Nech vás cesta povedie,
Kamkoľvek pôjdete,
Isto si vás nájde,
A privedie aj to šťastie.

Nezabudnite sa smiať,
Nezabudnite na nás.